

SEX=БАЛЯСЫ

ПРА КОЛЬКАСЦЬ І ЯКАСЦЬ

Памятаеце, некалі адзін хлопчык вельмі хацеў у Тамбоў? Таму што «чыкі-чыкі-чыкі-чыкіта»! У пэўным узросце ва ўсіх нас узнікаюць жаданні, увасабленне якіх у жыццё становіцца найпершай марай. Дык вось, пра «той» самы ўзрост... У кампаніі джэнтльменаў не заведзена гаварыць аб прысутных, таму, як той казаў, з задавальненнем пра іншых. («Не пытайцеся ў мяне парады, таму што маё пачуццё гумару мацнейшае за пачуццё жалю».) А ў іншых гісторыі збоўшага аднолькавыя. Што некалі паводзілі сябе, «дарваўшыся» да самастойнасці, як тыя... Ведаеце анекдот у тэму? «Купіла баба дзеду новыя галёшы, дадому ідзе, у руках іх нясе. Бачыць, каля шапіка кардонка стаіць. Бабка туды і паклала абнову — усё ж у ёй несці зручней. Ідзе далей яшчэ больш задаволеная, а ўсе мінакі ёй усміхаюцца. Нарэшце нехта пытаецца: «Бабка, а наколькі вам іх хопіць?» — «Вой, сыноч, як мой дзед шаркае, дык хоць бы на месяц!» А не бачыць, што на падабранай кардонцы надпіс: «Прэзерватывы. 1000 штук». Ну, вы зразумелі, пра што я. «Чыкі-чыкі-чыкі-чыкіта»...

Фота Сяргея Нікальскага

Чаго гэта я завёў такую размову, пытаецеся? Ды вось чарговае даследаванне вучоных на вочы патрапіла... Аказваецца, нікому зараз асабліва і не трэба ў «Тамбоў». Гавораць словамі з той жа песні, «не лятаюць туды сёння самалёты і не едуць нават паязды». Гэтым разам вызначыліся канадцы. Яны, правёўшы даследаванне з удзелам больш як 30 тысяч чалавек, абверглі стэрэатып пра тое, што для закаханых шмат сексу не бывае, і што чым яго больш, тым лепш. (А

яшчэ нядаўна лічылася зусім інакш. «Калі ў цябе няма сексу, значыць, у некага яго два».) Канадскія вучоныя прыйшлі да высновы, што ў тых пар, якія часцей займаюцца каханнем, наадварот, не ўсё так добра ў адносінах. («Жонка з мужам ночы ў ложку. «Дарагі, ты спіш?» — «Не». — «А хочаш?» Муж радасна: «Хачу!» — «Тады спі!»)... Ведаеце, усё тая ж песня не адпускае пасля гэтых слоў (падпывайце, хто памятае і хто згодны): «І з прычала нейкі хлапчук аб бядзе раптам сваёй пракрычаў. Вецер фразу знёс, хлопец сеў на пясок...» А вось там, дзе ёсць сапраўдныя пачуцці, шмат сексу і не трэба, гавораць даследчыкі. («Уначы жонка ўстае з ложка. «Ты куды?» — «Пайду гляну, ці не забыліся выключыць святло на кухні». — «І мне кавалачак прынясі»»).

Даследчыкі нават, каб упэўніцца ў сваіх назіраннях, пайшлі на паўторнае апытанне сярод удзельнікаў эксперыменту. («Брытанскія вучоныя высветлілі, але не змаглі патлумачыць, што менавіта».) Ім было важна даведацца пра аптымальную колькасць «таго самага», якая дапаможа захаваць гармонію ў адносінах. І вось што высветлілася. Моцным парам, дзе ўсё трымаецца на любові і даверы, на цікаўнасці адно да аднаго, сексу хапае і адзін раз на тыдзень. А вось тыя, у каго ён здараецца нашмат часцей, прызналіся, што блізкія да поўнага разладу ў адносінах. («22.00. — Любы, што для цябе важней — я ці футбол? — 23.45. — Канешне ж ты!»). Аказваецца, для сямейных пар («Я дзяўчына прыстойная, да вяселля гатаваць не буду») секс у вялікай колькасці ўвогуле не такі важны, як падавалася раней. Да такой высновы ўжо англійскія вучоныя спрычыніліся (ну, як без іх у такой важнай справе?!). Яны падчас доўгіх даследаванняў прыйшлі да вываду, што залогам якаснага — не толькі сямейнага, але і інтымнага — жыцця з'яўляецца моцнае сяброўства. («Вопыт пракрытых гадоў падказвае, што адносіны, заснаваныя на ўзаемных «падколах», — самыя трывалыя і даўгавечныя»). Вучоныя правялі апытанне сярод добраахвотнікаў і высветлілі, што калі ў пары давяральныя, сяброўскія стасункі, тады і інтымны бок сумеснага жыцця іх задавальняе. («Давай пераспім?» — «Хто каго?»).

Чым усё гэта можна патлумачыць? Даследчыкі ўсіх краін пішуць, што сямейныя пары ўвогуле сталі менш цікавіцца выкананнем «тых самых» абавязкаў, — маўляў, гэта наступствы колішніх секс-рэвалюцый, што пракаціліся ў розныя часы па планеце. Тое, што даступнае, стала менш жаданым, адпаведна, і цяга знікае. («У сувязі з павышанай радыяцыяй і паніжанай патэнцыяй Міністэрства аховы здароўя звяртаецца да ўсіх жанчын краіны: просьба больш за тры хвіліны не «ламацца».) А можа, справа яшчэ і ў сучасных тэхналогіях, якія замянілі многім рэальны свет? Ці мы перасталі быць рамантыкамі? Нейкі прафесар Роберт Кіснэр выказаў на гэты конт цікавую гіпотэзу (так і не атрымалася высветліць, адкуль навуковец, таму яго словам неабавязкова давяраць). Ён сцвярджае, што каханне з першага погляду — глупства. Гаворыць, што закахання можна толькі ў чалавека, які пры першай сустрэчы вам ўвогуле не спадабаўся. («Адзін раз я быў у такіх сур'ёзных стасунках, што мы нават не ўсміхнуліся ні разу»). Інакш кажучы, каб вас пакахалі, не спрабуюць спадабацца пры першай сустрэчы. («Яна так міла падміргвае! — Гэта тараканы ў яе галаве жалюзі рамантуюць»). Тады да вас будучы ставіцца менш прадужыта і, магчыма, разгледзячы ў вас тую самую сваю палавінку. Бо калі нам хтосьці адразу не спадабаўся, мы пачынаем крытычна мысліць, аналізаваць, больш думаць пра чалавека і, як вынік, можам закахацца.

Песню пра хлопчыка, які хоча ў Тамбоў, не забыліся яшчэ? У ёй жа ўсё так і было. Пасля пралітых юнаком слёз «ты падбегла да яго, села побач каля ног і сказала: не трэба вады... На цябе паглядзеў ён крадком, і слызінка бліснула агнём. Ад усмешкі яго стала спякотна, вам так весела стала ўдваіх. Руку ён працягнуў і прамовіў: «Пайшлі», мора ціха спявала: «Смялей...» Чыкі-чыкі-чыкі-чыкіта!

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Ідэй хапае на два альбомы»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «43».)

Аляксандр: — Зараз рыхтуем новы альбом, вырашылі, што марудзіць і рабіць вялікія перапынкі паміж дыскамі ўжо нецікава. Хочацца запісаць больш матэрыялу, рабіць нешта новае. Ідэй хапае ўжо і на два альбомы наперад.

— **А якія яны будуць? Падобныя на «Лекавыя травы» ці папярэдні — «Рэкі прабілі лёд»?**

Аляксандр: — Канешне, не падобныя. Навошта людзям адно і тое ж прапаноўваць. Тым больш, што мы самі, пакуль ёсць імплэт і жаданне, хочам рабіць розную музыку, шукаць новыя гукі, новыя спосабы іх утварэння.

— **Чым натхняецеся ў гэтых пошуках? Зразумела, што ў вашых песнях гучаць фальклорныя матывы. Але ж тут не толькі фальклор...**

Аляксандр: — Гэта комплексна, яно збіраецца па жыцці. Ты бачыш цікавыя музычныя рэчы, проста слухаючы розныя запісы. Вандруючы па Беларусі, можаш захапіцца краявідам, людзьмі, з якімі сустракаешся і гутарыш, бачыш іх твары, эмоцыі. Натхняюць падарожжы, а яшчэ — вывучэнне тэорыі музыкі, калі гэта робіш не па прымусе, а па ўласным жаданні, з унутранай цікавасцю адкрываеш новыя шляхі для таго, каб зрабіць музыку добрай.

Віталь: — Складана сказаць дакладна, чым я натхняюся. Мы шмат рэпетуем, ёсць час, каб спрабаваць усё што заўгодна, сумесная праца таксама натхняе.

«Зараз рыхтуем новы альбом, вырашылі, што марудзіць і рабіць вялікія перапынкі паміж дыскамі ўжо нецікава».

— **Вы сябруеце паміж сабой у гурце?**

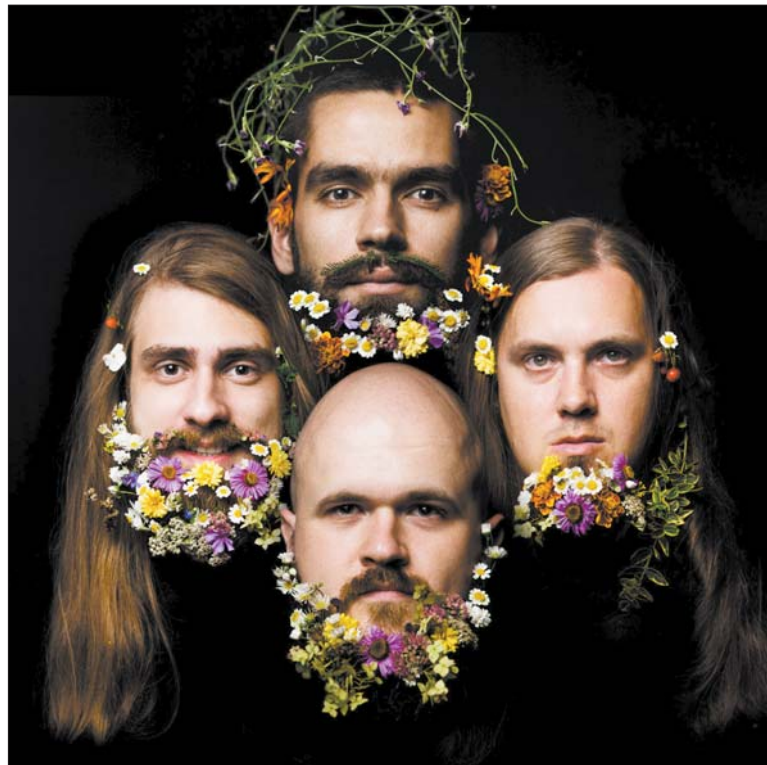
Аляксандр: — Калі б мы былі проста калегамі, нам было б, напэўна, нецікава і некампфортна ў асабістых стасунках. Сяброўства ў музыцы, сугучча ў густах — самы дарагі капітал, што ёсць у гурта. У нас няма творчых спрэчак, заўсёды ўсё робіцца так, як усім падабаецца. Калі ўзнікаюць пытанні, то неістотныя, іх і спрэчкамі назваць нельга.

— **Няма строгага дыктату з боку лідара?**

Аляксандр: — Ёсць дыктатура добрай музыкі (*смяецца*)... Ніколі не дапусцім халтуры, калі нешта недакладна прадуманае, стараемся зрабіць добра, не лянуемся. Калі запісвалі «Лекавыя травы», маглі аб 11-й раніцы пачаць запіс і толькі а 3-й ночы пайсці спаць, перапынкі былі толькі на каву і ежу.

— **Сёння часам можна пачуць меркаванне, што музыка, якую запісваюць новыя гурты, аднолькавая. Многія наўмысна ці выпадкова капіруюць ужо вядомыя рэчы. Паўтараюць самі сябе. Вам хочацца зрабіць музыку адметнай, каб яна вылучалася на беларускай сцэне?**

Аляксандр: — Хочам і робім. Мы прыслухоўваемся да водгукі, якія

атрымліваем ад слухачоў, гэта могуць быць і дарослыя, дасведчаныя музыкі, і проста гараджане, якім нецікава разбірацца ў стылях. Імкнуліся рабіць арыгінальную музыку, і ў прынцыпе водгукі паказваюць, што вынік адпавядае гэтаму імкненню.

— **Ваша музыка за час творчасці досыць моцна змянілася. Раней песні Re1ikt мне падаваліся надта флегматычнымі, наўмысна зацягнутымі. Цяпер жа яны сталі больш разнастайнымі па форме, больш жывымі...**

Віталь: — Хочацца паспрабаваць іграць па-рознаму. У свой час мы хачелі запісаць такі альбом, як «Рэкі прабілі лёд», навошта рабіць яшчэ адзін падобны?

Аляксандр: — Трэба заўсёды рухацца далей, не спыняцца. «Рэкі...» мы наўмысна рабілі па асаблівай формуле: каб у песні ніводны кавалачак не паўтараўся. Там кожны наступны куплет ці прыпеў адрозніваецца ад папярэдняга. Гэты альбом даволі добра быў адзначаны крытыкамі і слухачамі па-за Беларуссю, у Еўропе дыску ставілі высокія адзнакі. Але ў нашай краіне яго знайшлі, хутчэй, нудным. Нічога страшнага. Гэта нармальна. Але мне здаецца, што мінорны лад захаваўся і ў «Лекавых травах», адзінае, што песні сталі больш рытмічныя, мы перасталі ламаць памеры, змяняць тэмп.

— **У гурта досыць многа ўсялякіх узнагарод — як адзнак прафесіяналаў, так і слухачоў, музычных журналістаў. Яны для вас важныя?**

Аляксандр: — Дзіўна, але мы ніколі не атрымлівалі адзнакі за лепшы дэбют. Адразу былі названыя «Гуртом года», атрымалі прыз за найлепшы «Альбом года».

Віталь: — Канешне, узнагароды для нас важныя, прыемна, калі адзначаюць тваю працу. Але гэта не самае галоўнае.

— **Што ж тады галоўнае?**

Віталь: — Людзі, якія прыходзяць на канцэрты, слухаюць нас, падыходзяць пасля выступленняў; для нас важна, калі можа адбыцца невялікая размова.

— **А вось некаторых музыкантаў стасункі з публікай, наадварот, вельмі стамляюць, і яны аддаляюцца ад яе пасля выступленняў. Вы спецыяльна да прыхільнікаў выходзіце? На прэзентацыі «Лекавых траваў» нават арганізавалі фотазону, дзе слухачы маглі сфатаграфавання з гуртом.**

Віталь: — Гэта таксама частка музычнага шоу. Канцэрт не павінен абмяжоўвацца толькі выступленнем.

Аляксандр: — Фотазона — нармальная практыка ў іншых краінах. Нават на немужычных імпрэзах ёсць спецыяльныя месцы, дзе можна сфатаграфавання на памяць. Для нас зладзіць такое месца было нескладана, затое так мы далі слухачам магчымасць захаваць новыя кавалачкі ўспамінаў з нашага канцэрта. Калі гурт развіваецца, ідзе далей, то ён прадстаўляе не толькі музыку. Гэта ўжо пэўная міфалогія, якую стварае каманда.

«Ніколі не дапусцім халтуры, калі нешта не дакладна прадуманае, стараемся зрабіць добра, не лянуемся».

— **Над чым працуеце зараз?**

Аляксандр: — Над сабой, а ў планах — зрабіць нашу музыку яшчэ лепшай, канцэрты — больш захапляльнымі. Наша мэта рабіць так, каб творчасць Re1ikt аб'ядноўвала людзей розных музычных густаў. Рыхтуем на восень новы альбом, які будзе складацца з розных запісаў з 2013 па 2016 год, якія не ўвайшлі ў іншыя дыскі.

Марына ВЕСЯЛУХА.
vesialuha@vziazda.by

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда», грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырктар — галоўны рэдактар
КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
Выдавец — Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.
e-mail: info@vziazda.by

Газета адрэкавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».
ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.
220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.
Тыраж 20.008.
Нумар падпісаны ў 19.30 03.08.2016 г.